

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 381/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. júna 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Ladislava Orosza a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a. s., Hodžova 11, Žilina, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., advokát, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2 R 2/2016 z 27. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. mája 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Sberbank Slovensko, a. s. (ďalej len „právna

predchodkyňa sťažovateľky“, v citáciách aj „nezabezpečený veriteľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 R 2/2016 z 27. februára 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Ústavnému súdu bol 16. októbra 2017 doručený „návrh na rozhodnutie o procesnom nástupníctve“, v ktorom sa uvádza, že právna predchodkyňa sťažovateľky zanikla s účinnosťou od 1. augusta 2017 v dôsledku zlúčenia s nástupníckou obchodnou spoločnosťou Prima banka Slovensko, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“).

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) alebo Trestného poriadku.

Podľa § 64 CSP ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

V súlade s § 64 CSP v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde ústavný súd pokračoval v konaní so sťažovateľkou.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 12. januára 2017 sa v reštrukturalizácii dlžníka – obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dlžník“), konala schvaľovacia schôdza veriteľov, ktorá bola odročená na 27. január 2017 a ktorá následne prijala reštrukturalizačný plán dlžníka.

Okresnému súdu bol 6. februára 2017 doručený návrh dlžníka na potvrdenie reštrukturalizačného plánu podľa § 151 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“).

Napadnutým uznesením okresný súd reštrukturalizačný plán dlžníka potvrdil a reštrukturalizáciu ukončil.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, prečo sa nestotožňuje s argumentáciou okresného súdu v napadnutom uznesení, keď uvádza: „*Veriteľ Sberbank Slovensko, a. s. v návrhu na zamietnutie reštrukturalizačného plánu namieta rozpor plánu so ZKR, a to z nasledujúcich dôvodov:*

a) plnenia peňažných pohľadávok majú byť podľa reštrukturalizačného plánu poskytované veriteľom v období dlhšom ako 5 rokov;

b) plán je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov. Reštrukturalizačný plán je zjavne neudržateľný, pričom plnenia určené na uspokojenie pohľadávok veriteľov majú byť splatné až o viac ako tri roky po potvrdení plánu súdom. V danej súvislosti ide o neobhájiteľnú modifikáciu záväzkových vzťahov, ktorá je v hrubom rozpore s účelom a podstatou reštrukturalizácie, ako aj so spoločným záujmom veriteľov.“

Sťažovateľka v sťažnosti k námietke uvedenej pod písmenom a) uvádza: «Nesprávny je aj záver Okresného súdu Banská Bystrica, že plnenie v zmysle plánu má byť nezabezpečeným veriteľom poskytované počas obdobia 5 rokov, a teda v súlade s § 154 ods. 1 písm. h) ZKR.

V zmysle reštrukturalizačného plánu má totiž dôjsť k splateniu pohľadávok nezabezpečených veriteľov až po lehote 5 rokov, a to z nasledujúcich dôvodov:

- pohľadávky nezabezpečených veriteľov majú byť uspokojované v 24 rovnomerne rozvrhnutých mesačných splátkach splatných vždy k poslednému kalendárnemu dňu v mesiaci, ktoré je dlžník povinný plniť počnúc tridsiatym siedmym mesiacom nasledujúcim po mesiaci zverejnenia rozhodnutia o potvrdení reštrukturalizačného plánu súdom v Obchodnom vestníku (str. 28 reštrukturalizačného plánu);

- ak bolo uznesenie o potvrdení reštrukturalizačného plánu zverejnené v OV č. 45/17 dňa 6. 3. 2017, v súlade s § 199 ods. 9 ZKR sa za deň zverejnenia v OV považuje deň 7. 3. 2017. V zmysle § 154 ods. 1 písm. h) ZKR tak musí dôjsť k splneniu pohľadávok nezabezpečených veriteľov do 7. 3. 2022;

- prvá splátka má byť nezabezpečeným veriteľom poskytnutá v tridsiatom siedmom mesiaci nasledujúcom po mesiaci zverejnenia, tzn. v apríli 2020, a má byť splatná posledný kalendárny deň v mesiaci, tzn. 30. 4. 2020;

- následne má dlžník splácať pravidelnými 24 mesačnými splátkami, vždy k poslednému kalendárnemu dňu v mesiaci, tzn. od 30. 4. 2020 do 31. 3. 2022.

- ak má teda k splateniu pohľadávok nezabezpečených veriteľov v zmysle reštrukturalizačného plánu dôjsť do 31. 3. 2022 a obligatórnou podmienkou v zmysle ZKR je splnenie týchto pohľadávok do 7. 3. 2022, je zrejmé, že reštrukturalizačný plán dlžníka je v rozpore s § 154 ods. 1 písm. h) ZKR.

Hoci sa časový nesúlad medzi normatívnym príkazom splnenia plánu do 5 rokov [§ 154 ods. 1 písm. h) ZKR] a skutočne navrhnutou lehotou (5 rokov + 1 mesiac) javí ako zanedbateľný, nemožno ho ignorovať. Zákonodarca totiž jasne vymedzil časovú hranicu splnenia plánu (do 5 rokov). Akékoľvek presiahnutie tejto hranice je porušením práva s obligatórne určeným následkom v podobe zamietnutia plánu. Ak všeobecný súd posúdi danú situáciu inak, poruší tým objektívne právo, čo nemožno akceptovať ani v prípade, ak by bol následok takéhoto porušenia pre dlžníka likvidačný.

Podotýkame, že predkladateľom plánu bol dlžník, pričom mu boli podmienky na potvrdenie plánu riadne známe. Ak dlžník vlastným zavinením vyvolal stav, keď súd musí reštrukturalizačný plán zamietnuť, nie je úlohou súdu toto pochybenie dlžníka „konvalidovať“ účelovou interpretáciou a aplikáciou zákona. Snaha o zachovanie podnikateľskej činnosti dlžníka totiž nemôže byť nadradená spôsobu, akým súd aplikuje objektívne právo (všeobecne platí, že v práve „účel prostriedky nesvätí“). V opačnom prípade by došlo ku kreovaniu justičnej svojvôle a neprijateľným rozdielom pri rozhodovacej činnosti súdov.»

Sťažovateľka v sťažnosti k námietke uvedenej pod písmenom b) uvádza:

«Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 27. 2. 2017 č. k. 2 R/2/2016-723 bol reštrukturalizačný plán dlžníka potvrdený (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Reštrukturalizačný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia prezentoval názor, že odklad splatnosti pohľadávok veriteľov o 3 roky po potvrdení plánu je v reštrukturalizácii neštandardný a spochybňuje účel reštrukturalizácie (bod 82 napadnutého uznesenia). Následne však uviedol absurdné dôvody, prečo je aj napriek uvedenej „neštandardnej skutočnosti“ v prejednávanej veci reštrukturalizačný plán udržateľný. Okresný súd Banská Bystrica totiž v napadnutom uznesení:

najprv expressis verbis potvrdil námietku sťažovateľa, že náhle a prekvapivé navýšenie uspokojenia nezabezpečených veriteľov o 49 % je v reštrukturalizačnom pláne iba formálne, keď v odôvodnení uviedol, že je nepochybné, že predkladateľ plánu navýšil uspokojenie nezabezpečených veriteľov dlžníka z 1 % na 50 % nie preto, že mu to ekonomická situácia dovoľovala (v opačnom prípade by nenavrhol pôvodne uspokojenie týchto veriteľov vo výške 1 %), ale len z dôvodu naplnenia zákonnej požiadavky v zmysle ustanovenia § 154 ZKR.“ (bod 82 napadnutého uznesenia);

a následne prijal záver, že formálnosť plánu v tomto smere nespôsobuje jeho neudržateľnosť, keďže dlžník údajne očakáva investíciu potvrdenú e-mailom od fyzickej osoby [REDAKOVANÉ], predloženým súdu dňa 18. 1. 2017. Predmetné potvrdenie má zrejme predstavovať relevantnú záruku investície a súčasne zhojiť zjavne neudržateľný reštrukturalizačný plán, čo považujeme za iluzórne a absurdné.

Takto formulované odôvodnenie je vágne a neakceptovateľné. Splnenie zákonných predpokladov v zmysle § 154 ods. 1 písm. g) ZKR nemožno docieľiť iba jeho formálnym vymedzením v texte plánu. Plán musí byť v tomto smere aj udržateľný a reálny, a to v čase rozhodovania o pláne. Ak totiž finančné možnosti dlžníka v čase kreovania reštrukturalizačného plánu umožňujú uspokojenie zabezpečených veriteľov iba na úrovni 1 %, je nereálne očakávať, že za obdobie 3 rokov sa zvýšia práve o 49 %, ako predpokladá v minimálnej miere ZKR. Navyše, ak jedinou garanciu vzostupu podnikateľskej činnosti dlžníka predstavuje investícia „prisľúbená“ fyzickou osobou iba e-mailovým potvrdením, je viac ako dôvodné predpokladať, že k jej realizácii vôbec nedôjde.

Reštrukturalizačný plán dlžníka je preto v evidentnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov. Odklad splácania pohľadávok nezabezpečených veriteľov o 3 roky je ekvivalentný stavu právnej neistoty, keď plnenie podľa plánu závisí od špekulatívnych okolností. Navyše, odloženie splatnosti pohľadávok o tak značné časové obdobie, je porovnateľné s ich nevyožiteľnosťou. Nezabezpečený veriteľ totiž nebude môcť od dlžníka vymáhať pohľadávku počas 3 rokov ani v prípade, ak majetkové pomery dlžníka budú indikovať platobnú neschopnosť a následnú nemožnosť splnenia plánu v ďalšom období. Reštrukturalizačný plán je preto v zmysle § 154 ods. 1 písm. g) ZKR neudržateľný, v dôsledku čoho mal byť súdom obligatórne zamietnutý.»

V závere sťažnosti sťažovateľka prezentuje názor, že podstata jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení domáhať sa ochrany svojich práv na súde, čomu zodpovedá povinnosť okresného súdu konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sťažovateľka namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú. Podľa sťažovateľky okresný súd interpretoval v napadnutom uznesení zákonné ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii nesprávnym spôsobom, ktorý možno považovať za arbitrárny.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal nález:

„I. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 27. 2. 2017, č. k. 2 R/2/2016-723, porušené boli.

II. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 27. 2. 2017, č. k. 2 R/2/2016-723, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

III. Okresný súd Banská Bystrica je povinný zaplatiť advokátovi sťažovateľa náhradu trov konania do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná...

Ústavný súd si pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným

a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

Z argumentácie sťažovateľky v sťažnosti vyplýva, že namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie z hľadiska „*neakceptovateľnej interpretácie relevantných právnych noriem*“ okresným súdom v napadnutom uznesení.

Ústavný súd k námietke sťažovateľky o prekročení päťročnej lehoty na uspokojenie pohľadávok nezabezpečených veriteľov v prvom rade považoval za potrebné citovať relevantné zákonné ustanovenia.

Podľa § 153 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ak nie sú dôvody na zamietnutie plánu, súd do 15 dní od doručenia návrhu na potvrdenie plánu predložený plán uznesením potvrdí; prílohu uznesenia tvorí plán potvrdený súdom. V uznesení o potvrdení plánu súd rozhodne aj o skončení reštrukturalizácie. Uznesenie súd bezodkladne zverejní v Obchodnom vestníku. Plán potvrdený súdom sa nezverejňuje; to sa nevzťahuje na ustanovenia o novom úvere.

Podľa § 154 ods. 1 písm. h) zákona o konkurze a reštrukturalizácii súd uznesením zamietne plán, ak plnenia určené na uspokojenie ktorejkoľvek z nezabezpečených pohľadávok, s výnimkou pohľadávok zaradených do skupiny podľa § 137 ods. 5, majú byť podľa záväznej časti plánu poskytované počas obdobia dlhšieho ako päť rokov; to neplatí, ak dotknutý veriteľ písomne súhlasí s dlhšou lehotou splatnosti plnení určených na uspokojenie jeho pohľadávky.

Okresný súd v napadnutom uznesení v relevantnej časti uviedol: „86 Čo sa týka namietanej dĺžky uspokojenia pohľadávok nezabezpečených veriteľov nezamestnancov dlžníka ktoré má byť v zmysle námietok veriteľov [REDAKOVANÉ] a SberBank Slovensko a. s. poskytované 5 rokov a 1 mesiac, t. j. v rozpore s ust. § 154 ods. 1 písm. h/ ZKR, tak táto námietka nie je dôvodná. Lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď nastala skutočnosť

určujúca začiatok lehoty; ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň. Pokiaľ bude preto rozhodnutie o potvrdení plánu zverejnené v mesiaci marec (príkladmo 03. 03. 2017), tak posledný deň lehoty 5 rokov na plnenie týmto veriteľom bude deň 03. 03. 2022, ak má dlžník začať podľa plánu plniť 37. mesiac po mesiaci, v ktorom bude plán potvrdený súdom (zverejnením v OV), tak 1 mesiacom plnenia bude mesiac apríl 2017 a posledným mesiacom bude marec 2022, konkrétne bude dlžník musieť plniť poslednú splátku do 3. dňa tohto posledného 60. mesiaca. Matematickým výpočtom v zmysle ustanovení zákona o počítaní lehôt, ktoré je v zásade rovnaké pri hmotnoprávných aj procesnoprávných lehotách súd dospel k záveru, že toto ustanovenie plánu je v súlade s ust. § 154 ods. 1 písm. h/ ZKR. “

Ústavný súd k námietke sťažovateľky o prekročení zákonom ustanovenej päťročnej lehoty uvádza, že schvaľovanie plánu predstavuje súdnu kontrolu priebehu reštrukturalizačného konania, postupu správcu, dlžníka a veriteľov. Okresný súd je povinný preskúmať obsah plánu v spojitosti so zápisnicou a *ex offio* zisťuje, či nie je daná niektorá prekážka na jeho schválenie, ktorá predstavuje dôvod na zamietnutie plánu a je uvedená v § 154 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

V zmysle citovaného § 154 ods. 1 písm. h) zákona o konkurze a reštrukturalizácii „*súd uznesením zamietne plán ak plnenia určené na uspokojenie ktorejkoľvek z nezabezpečených pohľadávok... majú byť podľa záväznej časti plánu poskytované počas obdobia dlhšieho ako päť rokov... “*. Z uvedeného teda *a contrario* vyplýva tak, ako uviedla sťažovateľka, že ak by reštrukturalizačný plán počítal s dlhšou dobou ako päť rokov na uspokojenie nezabezpečených veriteľov, okresný súd by musel reštrukturalizačný plán zamietnuť.

Zákonodarca v citovanom ustanovení neustanovuje okamih začatia plynutia päťročnej lehoty. Ako však z napadnutého uznesenia vyplýva, reštrukturalizačný plán určuje, že sťažovateľka má byť uspokojená v 24 mesačných splátkach, ktoré je dlžník povinný plniť počnúc 37. mesiacom nasledujúcim po mesiaci zverejnenia rozhodnutia

o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku, najneskôr však jeden deň pred uplynutím doby upravenej v § 154 ods. 1 písm. h) zákona o konkurze a reštrukturalizácii s možnosťou predčasného splatenia všetkých pohľadávok veriteľov dlžníka. Uvedená skutočnosť vyplýva z bodu 49. napadnutého uznesenia.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že dlžník pri koncipovaní reštrukturalizačného plánu upravil splatnosť poslednej splátky, a to tak, že je splatná najneskôr jeden deň pred uplynutím zákonnej lehoty v § 154 ods. 1 písm. h) zákona o konkurze a reštrukturalizácii. V odôvodnení napadnutého uznesenia sa v bode 49 uvádza časť z vyjadrenia dlžníka: *„Plán je preto v súlade so zákonom, nakoľko spoločnosť sa zaviazala splniť plán pred uplynutím 5-ročnej doby, pričom posledná splátka reflektuje zákonnú požiadavku a táto má byť v zmysle plánu uhradená pred skončením lehoty podľa § 154 ods. 1 písm. h) ZKR a preto nie je daný dôvod na zamietnutie plánu.“*

V čase vydania napadnutého uznesenia 27. februára 2017 okresný súd nepoznal presný dátum zverejnenia napadnutého rozhodnutia v Obchodnom vestníku. Vzhľadom na uvedené v bode 86 odôvodnenia napadnutého uznesenia iba hypoteticky uviedol, že ak bude napríklad rozhodnutie zverejnené 3. marca 2017, tak posledný deň lehoty piatich rokov prípadne na 3. marec 2022, a teda ak má dlžník začať podľa plánu plniť 37. mesiac po mesiaci, v ktorom bude plán potvrdený súdom zverejnením v Obchodnom vestníku, tak tým prvým mesiacom bude apríl 2017 (správne má byť apríl 2020, pozn.) a posledným mesiacom bude v tomto prípade marec 2022.

Napadnuté uznesenie bolo v konečnom dôsledku v Obchodnom vestníku zverejnené v marci 2017, a tak naozaj platí, že prvým mesiacom, v ktorom začne dlžník uspokojovať pohľadávky sťažovateľky, bude apríl 2020 a posledným mesiacom bude marec 2022.

K uvedenému ústavný súd uvádza, že z napadnutého uznesenia sa presvedčil, že posledná splátka má byť sťažovateľke uhradená do uplynutia zákonom ustanovenej

lehoty (splatnosť poslednej splátky bola v reštrukturalizačnom pláne upravená, pozn.), a teda v tejto časti považuje ústavný súd námietky sťažovateľky za neopodstatnené.

Vo vzťahu k druhej námietke sťažovateľky, že *«reštrukturalizačný plán dlžníka je v zrejmom rozpore so spoločným záujmom veriteľov»* okresný súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol: *„Pokiaľ predkladateľ plánu ponúka dotknutým veriteľom – nezabezpečeným nezamestnancom uspokojenie v zákonom požadovanej výške, avšak s odkladom splatnosti pohľadávok síce až o 3 roky, počas ktorej doby chce do podniku (resp. do jeho kľúčovej zložky – Hotela) investovať značné finančné prostriedky a kedy tento svoj zámer dokladá príslubom osoby prostredníctvom ktorej chce tento zámer realizovať, je síce takýto postup neštandardný, vyvolávajúci oprávnenú nevôľu časti dotknutých veriteľov, avšak v danej chvíli – najspravodlivejší a to nielen vo vzťahu ku skupinám veriteľov existenčne a ekonomicky závislým od prevádzky dlžníka, ale vo vzťahu ku všetkým skupinám veriteľom a to aj napriek ich rôznym ekonomickým záujmom. Vychádzajúc totiž z údajov v pláne, konkurz by bol výhodnejší len pre dvoch namietajúcich veriteľov [redacted] (str. 21 plánu, ods. 8.2.) a Sberbank Slovensko a. s. (str. 23 plánu, ods. 8.4.); všetci ostatní veritelia (t. j. aj nezabezpečení veritelia nezamestnanci) by boli v dôsledku konkurzu v zjavne horšom postavení než v prípade prijatia plánu. Individuálny záujem veriteľov v reštrukturalizácii však nie je pri rozhodovaní súdu o návrhu na potvrdenie plánu rozhodujúci a ani podstatný. Kľúčovým pojmom a kritériom pri posudzovaní opodstatnenosti reštrukturalizácie a rozhodovaní súdu o návrhu na potvrdenie reštrukturalizačného plánu je spoločný záujem veriteľov. Vychádzajúc už zo známych právnych viet Ústavného súdu ohľadom definície tohto pojmu v rozhodnutiach I. ÚS 200/2011-286 a I. ÚS 367/2015-25), v zmysle ktorých „spoločný záujem prima facie nekorešponduje s individuálnymi záujmami jednotlivých veriteľov...“, „... determinantom určujúcim spoločný záujem veriteľov je maximalizácia uspokojenia pohľadávok všetkých veriteľov pri spravodlivom usporiadaní vzťahov všetkých veriteľov s dlžníkom...“, „Zmyslom a účelom reštrukturalizácie je zabránenie individuálnemu uplatňovaniu či výkonu práv jednotlivých veriteľov v prospech ich kolektívneho uspokojenia“ alebo „Pri zvažovaní potenciálneho uspokojenia veriteľov v konkurze vyhlásenom v dôsledku zastavenia reštrukturalizácie pre zamietnutie plánu nemôže všeobecný súd izolovane*

prihliadať na záujem jediného veriteľa, a to ani vtedy, ak ide o veriteľa, u ktorého výška prihlásených a zistených pohľadávok z neho robí majoritného veriteľa. Naopak, jeho povinnosťou je skúmať možnosť uspokojenia všetkých (aj minoritných) veriteľov v likvidačnom konkurze“, je možné pojem spoločný záujem veriteľov vymedziť ako „nadradený záujem všetkých veriteľov nad záujmy jednotlivých a kedy meradlo je pritom hľadisko spravodlivosti a výnosnosti v porovnaní s ostatnými spôsobmi riešenia úpadku“, sa reštrukturalizácia dlžníka v danom prípade javí najspravodlivejším spôsobom usporiadania vzťahov dlžníka s veriteľmi, samozrejme za podmienky splnenia prísľubu investícií označeného investora a tretích osôb a ktorá v konečnom dôsledku prinesie vyššiu mieru uspokojenia drvivej väčšiny veriteľov dlžníka, a to aj napriek rôznemu časovému hľadisku uspokojenia nezabezpečených veriteľov nezamestnancov dlžníka oproti iným skupinám veriteľov. Zvolené rozdielne časové hľadisko uspokojenia (ekonomická situácia dlžníka neumožňuje zvoliť rovnaké, resp. porovnateľné pre všetky skupiny veriteľov) pritom podľa názoru súdu predstavuje spravodlivé riešenie a usporiadanie právnych vzťahov dlžníka voči svojim ekonomicky najslabším veriteľom existenčne závislým od jeho podnikateľskej činnosti (zamestnanci a Obec [REDACTED]). Súdu nemá v tejto chvíli, za danej skutkovej, ekonomickej a právnej situácie dlžníka a jeho veriteľov preukázaný iný spravodlivejší, ekonomicky výhodnejší spôsob riešenia úpadku dlžníka. Likvidačný konkurz (vychádzajúc zo skutočností uvedených v pláne) ním rozhodne nie je, čo netvrdia a ani nijakým spôsobom nepreukazujú ani namietajúci veritelia. Zachovanie prevádzky dlžníka a samotná reštrukturalizácia dlžníka je závislá od investícií tretích osôb, poskytnutie ktorých garantuje veriteľ dlžníka, ktorý má sám nezabezpečené pohľadávky voči dlžníkovi vo výške vyše 2.400 000 EUR, ktorý veriteľ je zároveň predsedom veriteľského výboru a ktorého pohľadávky sa tiež budú v reštrukturalizácii uspokojovať až po troch rokoch od potvrdenia plánu súdom...

... Súd preto pri porovnaní právneho postavenia veriteľov a miery uspokojenia ich pohľadávok v prípade prijatia a neprijatia plánu vychádzal komplexne z údajov uvedených v pláne v časti 8. v jednotlivých odsekoch 8.1 až 8.7, posúdil a zhodnotil ich vo vzájomnej súvislosti a kedy porovnaním tohto uspokojenia plán ponúka nepochybne vyššiu mieru uspokojenia pohľadávok všetkým skupinám veriteľov (100 % a 50 %

s odkladom splatnosti o 3 roky) a kedy reálnosť ponúkaného uspokojenia, a teda aj reálnosť a udržateľnosť plánu deklaruje aj v pláne označený investor písomným potvrdením.».

Z obsahu napadnutého uznesenia okresného súdu sa ústavný súd presvedčil, že okresný súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu.

V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože napadnuté uznesenie okresného súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru okresného súdu.

Pretože v danom prípade okresný súd pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a dostatočným spôsobom svoje závery odôvodnil, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľkou uplatnená námietka *„vágneho a neakceptovateľného odôvodnenia napadnutého uznesenia“* je zjavne neopodstatnená, takže nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2018